

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt s'dingsdags, s'donderdagdags en zaterdagdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker
uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Altoezending van brieven,annoncen,geld,enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
" " " 8 fr. buiten " " "
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel 15 "
De reklamen " " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
het fransk blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven genieten voordeeligere conditiën.

TONGEREN, DEN 12 SEPTEMBER.

In het laetste nummer van het zoo goed geschreven
blad *la Paix*, doet M. Coomans als volgt de voordeelen
uitschynen, die uit de ministerieele vakantiën voort-
vloeijen :

Er zou in de wereld geen land gemakkeliker te
regeeren zyn dan het onze, byaldien zyne regeerders er
konden in toestemmen het zoo weinig mogelyk te re-
geeren. De staatkunde gaet er van zelf, regelmatig en
zonder hinderpael, ten minste als men den natuerlyken
loop der zaken niet belemmert en aen ieder in zynen
werkkring eene groote vryheid van handelen toelaet.
Zie wel een orde en welke vrede er in België heerschen,
op het tydstip der ministerieele vakantiën, wanneer de
staetskar aen de voorzigtige handen van personen van
den tweeden rang is toevertrouwd! Koningen, prinsen,
ministers en wetgevers, registers en financiers, rusten
uit op den buiten en in de badplaatsen, het hogere
publiek doet zulks insgelyks, menige funktionnarissen
zelve nemen de algemeene kalmte waer, om zich aen
de genoegens van het *fatsen* over te geven, zonder dat
het door iemand wordt opgemerkt.

Het officieele werk is onderbroken, de burgerlyke
goden, *majores et minores*, groote en kleine, van den
wettelyken Olympus, vergeten eenigen tyd de goedwil-
lige stervelingen te beschermen of te kwellen, en alles
gaet goed, en niemand is ongerust, of wordt zelfs de
zichte regeringloosheid niet gewaer. Alles gaet goed,
de oogst komt binnen met de belastingen, de bladzyden
van den burgerlyken stand geraken zoo als gewoonlyk
vol; de kinderen worden groot, de zieken genezen (als
de regeerders heelmeesters er zich niet al te veel mede
bemoeijen), de grysaerds vervallen: met een woord de
toestand is goed of ten minste voldoende en de wyze
lieden wenschen dat hy mogt voortduren....

Ongelukkiglyk brengt het koele jaergetyde dat der
politieke discussiën mede: welhaest wordt de luchtge-
steltens somber, de hemel verduistert, de besluiten
vallen neer met de sirkulairs en den hagel; de geesten

worden beroerd, de drukpers komt in beweging, de her-
bergen schreeuwen, de vrienden geraken in de war.
Vaerwel de schoone en rustvolle dagen der algemeene
vakantiën!

Tongeren, den 18 september 1863.

Mynheer de Redakteur,

De oude tongersche kermis is deze week gearriveerd
met orgels, marionetten, paillassen en paerdjes. Myn-
ooren toeten my nog van *En jouant du mirliton* dat ik
sedert acht dagen op alle soorten van blaes en draei'en
koord instrumenten heb hooren astoekken. *En jouant*
zegt de karillon; *du mirliton* antwoorden twintig orgels
en heesche trompetten; de tongersche harmonie zelve
heeft de algemeene besmetting niet kunnen ontloopen.

Over twee jaren was het het deuntje van den blinkmar-
chand dat de groote *vogue* had, verleden jaer was het
Glicère, nu is het de *Mirliton*; ik sidder als ik denk wat
de vooruitgang der toonkunst ons voor het jaer 1864
bereidt.

De lezers van den *Postryder* moeten van my niet de
beschryving verwachten van de ballen en concerten die
deze week hebben plaets gehad. Dat is mynen *genre* niet.
In mynen tyd dansde men onder eenen lindeboom, het
orchester bestond uit eene viool en het buffet uit eene
ton tongersch bier met eenen kraen in. Het orchester
zat op het buffet.

Ik heb de kermis slechts op de straet gezien en ik
geloof dat dat wel zoo belangryk was als wat in de ryk
verlichte zalen van stadhuis en Casino omging.

De kermis is dan verleden zondag geopend geworden
door de groote processie van O.-L.-V. Kerk. Dat eerste
gedeelte van de tongersche kermis behoort nog tot den
ouden tyd. Is het niet heel aerdig dat het precies die oude
processie is die elk jaer het meeste volk op de beenen
helpet? Ziet men wel in de heele kermisweek een groot-
scher spektakel dan die statige stoet der processie die
daer langzaam onze versierde en bestrooide straten
doortrekt onder het zingen van godsdienstige gezangen,
onder het spelen van het musiek, onder het ophertig

— Juist het tegendeel, Uwe Majesteit! antwoordde de
tooneelspeler sarcastisch; hoogst onregtvaardig zoude 't zyn
want de naam dien uwe Majesteit eens zal nalaten, is zeker-
lyk niet van dien aard, dat men als revengie voor Peter nu
ook eens iets van Paul zal mogen borgen.

By duizend andere gelegenheden zoude deze satirieke
opmerking de vrolykheid van den Keizer niet alleen opge-
wekt, maer verhoogd hebben; doch thans wydde hy aen
deze aerdigheid geen enkel lachje. Dat tevens de overige
gasten zich bedaerd hielden en daers an geen notitie namen,
is gemakkelik te vermoeden.

Na eenigen tyd ging de Keizer naer zyn vertrek terug en
het gezelschap ging uiteen. Ook Frogère begaf zich naer
zyne kamer.

Hy was ontvreden op zich zelve. Zyne aerdigheid was
spoorloos verdwenen. Eene geestigheid zonder werking
was voor hem, datgene, wat eene mislukte speculatie voor
den effectenman is. En aen welke zonderlinge omstan-
digheid moest hy dit gevolg toeschryven? De witz was goed;
dat was niet te loochenen; ook was de Keizer niet nauw-
gezet genoeg, dat dergelyke geestigheden hem zouden kun-
nen vertoornen. Frogère dacht en dacht nog eens weder; hy
liep wel twintig malen zyn vertrek in de lengte en in de
breedte op en neer, zette zich nu eens in zyn voltaire, en
keek dan eens weer door 't venster in den duisteren nacht;
doch daer hem al zyn nadenken en peizen in 't geheel geene
resultaten baerde, besloot hy eindelyk zich te bed te begeven,
en wierp zich het praktiseren moe en alle aerdsche zorgen
en kommernissen te zyde stellende, in de zachte armen van
Morpheus.

Hy zal zoo wat een paar uren geslapen en misschien
rustig gedroomd hebben, toen een hevige kloppen op zyne
kamerdeur hem deed ontwaken; hy stond op, opende de
deur en tot zyne niet geringe verwondering trad een
officier, van vier soldaten vergezeld, in de kamer. Frogère,
volstrekt niet kennende vermoeden, dat dit bezoek hem zelf
moest gelden, dacht dat d'officier een oud bekende van
hem, die den vorigen avond mede by den Keizer gesoupeerd
had zich in eene kamer vergiste en eene andere zocht. Maer
dadelyk werd het hem duidelyk, dat hier volstrekt geen

gebed van duizende geloovigen? Die lange ry brandende
fakkels, die wapperende kerkvanen, die onnoozele in
't wit gekleede bruidjes die bloemen strooijen op den
doortogt van het Allerheiligste, dat mirakuleus Maria-
beeld glinsterend van goud en kostbare steenen, die
onschuldige weeskinderen op wier vaentje men een
Lieve-Vrouw beeld ziet met deze eenvoudige woorden:

Wy hebben geene moeder meer
Wy kiezen u tot moeder,

wie dat alles kan zien voorbygaen zonder zich bewogen
te gevoelen, die draegt een steen waer een ander een
hert heeft.

Ja de oude tyd had veel goeds en de niuwtwe wereld-
herschappers maken dikwyls musiek door den trechter,
hoe langer hoe slechter.

Dat is nu genoeg van de processie. Ik zou nu wel
eens willen dat iemand my kon zeggen waerom Jan
Klaeske dit jaer niet op de kermis is gekomen. Want ik
heb hem overal gezocht en ik kan verzekeren dat hy
niet hier was. Zou Jan Klaeske ziek zyn? Cacafoegna is
misschien dood gebleven onder de honderd stokslagen
die hy by elke vertooning kreeg; of zou misschien de
boschduivel met lange horens en lange tanden die zich
liet kaaressceeren, het been van den verstandigen dok-
toor afgebeten hebben? Ik verlies my daer in; alles wat
ik wet dat dat is dat Jan Klaeske absent is.

Boem! op de vrythof gaet een kanonscheut af. Is dat
l'homme-canon? Neen. Op een tafel staet een schild dat
eenen soldaat representeert. De baes van dat spel geeft u
eenen handboog en een pyltje. Als gy den soldaat omver
schieet dan gaet er een scheut af en gy wint eenen
peperkoek. Schiet gy mis dan zyt gy uw oorden kwyt
en de scheut gaet niet af. Boven op het schild staet te
lezen: *Bombardement van Polen. Twee scheuten voor vyf
centimen!*

Vlak er tegen over staet de barak van den wilden
man. Dat kost vyf centen. Gaet maer kloek binnen, gy
zet u op eene bank en dadelyk komt de wilde man te
voorschyn. Hy laet zyn tanden zien en pakt eenen
bevenden konyn met kop en pooten, trekt hem met de

FROGÈRE EN KEIZER PAUL.

HISTORISCHE, TRAGI-KOMISCHE SCHETS.

De gunsteling van een gekroond hoofd is, hoe innig en
vertrouwelyk de betrekking tusschen zyne begunstiger en
hem ook zyn moge, toch zelden iets anders dan de speelbal
van vorstelyke grillen en ontevredenheid. Hy is de schoot-
hond, die, ja, wel de streeklende hand van den gebied-
lekker en met hem spelen kan, maer het niet moet durven
wagen, die hand, ook in scherts, te kwetsen of te verwon-
den, wanneer hy ten minste niet op eene dubbels dosis
rollingsaus gesteld mogt zyn. Reeds velen toch zyn het offer
eener dusdanige vriendschap geworden, en wis heeft menig-
een, al mogten dan ook honderde malen zyne geestige zetten
in genade aengenomen zyn, een enkel overyd woord duer
moeten betalen. Zoo ging het met Frogère, den geestigen
tydgenoot van Keizer Paul.

Frogère had in vroegeren tyd te *Parys* als *komiek* geleefd.
Daer het geluk hem echter niet buitengewoon begunstigde,
begaf hy zich naer *Rusland* en daer klom hy, zoo door zyne
theatralische uitvoeringen als door zyne gelukkige betrek-
king, tot favori en vertrouwde van Keizer Paul op, die
hem in alles als vriend behandelde. Keizer Paul was echter
niet alleen een zeer gestreng, maer ook, zoo men zegt, een
zeer zonderling heer, vol zotte grillen en even vreemde
denkbeelden. Aen zulk eene gril werd ook eens Frogère
prys gegeven, die hem op eene tamelyk bittere wyze leerde,
dat het niet raedzaam was zich al te veel tegen den Keizer
aller Russen uit te laten, en dat veelreer de oude spreuk: Met
groote heeren is 't slecht kersen eten, eene groote waarheid
bevat. Op zekeren avond, toen als gewoonlyk de beste
vrienden van den Keizer rondom zyne tafel gezeten waren,
nam een der aanwezenden de gelegenheid waer, den door-
luchtigen gastheer een compliment, ten koste van zyn voor-
vader Peter den Grootten, te maken. De Keizer wendde zich
onmiddelyk tot Frogère en zeide spottenderwyze:

— Dat noemt men van Peter borgen om Paul er mee te
betalen! Hé Frogère, wat dunkt u, is dat regtvaardig?

abus plaets vond, en dat het ongewone en rustverstorende
bezoek niemand anders dan hemzelve gold. De officier
kondigde hem 't bevel van den Keizer tot zyne onmiddelyke
arrestatie, alsmede zyn onverwyld verbanning naer *Siberië*.

De werking, die dit verschrikkelik berigt op hem maakte,
laet zich om een ouden term te gebruiken, die voor zulke
gelegenheden schynt geschapen te zyn eer voorstellen dan
beschryven. De gedachte aen een uitstapje naer *Siberië* had
reeds sterkere zenuwen dan die van Frogère doen schok-
ken. Hy bad, hy weende, hy wierp zich op de kniën en trok
zich de haren uit het hoofd. Welke misdad had hy bedre-
ven, om eene zoo zware straffe moeten ondergaen? Kon
hy geen uitstel krygen, slechts een dag, slechts een paar
uren, ja slechts voor zoo lang, dat hy den Keizer zien en
zich voor hem op de kniën zou kunnen werpen?

Te vergeefs waren alle smeeking. 's Keizers bevel was
streng, en zoo er ooit een monarch is geweest, die met
zyne bevelen niet spelen liet, dan was het Keizer Paul.
Alles wat de ongelukkige van den officier verkrygen kon,
was de tyd van weinige minuten, om een paar kleederen en
eenig linnen in een koffer te pakken. Nadat een en ander
gepakt was, werd by weggevoerd.

Een rytuig, door enige kavalleristen bewaakt, stond
reeds klaer en meer dood dan levend werd Frogère er in
gedragen. Aen zyne regter- en linkerzyde nam een soldaat
met een paar geladen pistolen in de hand en met getrokken
sabels plaats. Nadat de officier onderzocht had, of het rytuig
behoorlyk gesloten was, stelde hy zich aen 't hoofd van den
optogt, de zweep werd op de paerden gelegd en in fikschen
draf werd de reis aangevangen.

Waer zy hen vreden, tot dat zy voor de eerste maal halt
hielden, wist de gevangene niet, want hy bevond zich in
dikke duisternis en zyne bewakers waren stom voor zyne
navragen. Het was hun ten strengste verboden met den
gevangene te spreken, en de meeste Russische soldaten zyn
te weinig liefhebbers van den knoet, dan dat zy de bevelen
niet zouden gehoorzamen. Alleen naer zyn zuchten en
weeklagen te rekenen, scheen hem de verloopende tyd eene
eetwighheid te zyn.

(Wordt vervolgd).